

zmerniši, konservativni možje v zastop. Ne more pa se reči, da bode že letos iz te želje vesela resnica, liberalizem ne pusti iz lepa gnjezda, v katero je sedel. — Laško šolsko društvo, „pro patria“, ni boljše, kakor sta pri nas „nemški šulverein“ ali pa „šulverein za Nemce“, samo da dela za blaženo Italijo. Sedaj ima pa tudi že podružnico v Rimu in njej je na čelu prejšnji ital. naučni minister, Bonghi. To so vam čudni domoljubi ti Italijani v Trstu! — Razprave v vojaški postavi še v ogerskem drž. zboru niso pri konci, vendar pa pojenjava po malem nasprotovanje zoper njo. Minister Tisza se brani trdno in zasluži o tem naše priznanje, toda čudno je, zakaj pusti razsajanje dijakov. Malo pa bi človek djal, da mu je — vsaj na tihem — ljubo. To ni pri njem nemogoče.

Vunanje države. Od zadnje sobote, dne 2. marcija stoje sv. Oče, Leon XIII., v 80. letu svoje dobe in v 12. svoje najvišje oblasti. Sliši se, da postane nadškof v Solnemgradu, dr. Eder, k malu kardinal Rimske cerkve. — Ministerstvo kralja Umberta je odstopilo, novo sestavlja pa — stari Crispi, po takem tedaj ne bode v ministerstvu velike spremembe, izlasti kar se tiče razmer Italije do zunanjih držav, ostane brž vse pri starem. Revščina je po vsej Italiji velika in vendar še misli vlada na nove davke. Nevolja je vsled tega velika in nič niso več daleč od punta. — Na Francoskem se boji novi minister, Tirard, „družbe domoljubov“ ter ne trpi več nje zborov. Zakaj pač ne? Minister ve, da ima general Boulanger največ podpore prav v tej družbi in ministru hodi vse za to, da spravi tega na tla. — Kakor smo bili v zadnjem listu že izrekli, tako se je zgodilo: pisma vodje irskih poslancev, Parnella, bila so ponarejena in ponarejalec, jud Pigott, je izbežal in se je potoma v Madridu ustrelil. To je nov dokaz, kako in kdo dela zoper vse, kar je katoliško. Anglijski vladi pa še tudi to ne bode odprlo oči in ubogo irsko ljudstvo še ne dobi tako k malu svoje pravice. — Poleti pride, kakor je zdaj že blizu gotovo, nemški cesar v London ter obišče svojo babico, kraljico Viktorijo. — V drž. zboru v Berlinu tirja vlada blizu 22 milj. več za vojaštvo, kakor lani. Poslanci se sicer pogledujejo ali na zadnje jim ne ostane drugo, kakor reči: Na ti še teh! — Rusija jemlje novih 700 milj. na posodo in sicer jih dobode v Parizu. — Iz Srbije prihaja glas, da zapusti kralj Milan za dalje časa domovino, bojda zato, ker boleha. Vlado pa izroči za ta čas Ristiću. — Pripoveduje se, da ruski carevič noče druge žene, kakor hčer črnogorskega kneza, Eleno. Vsled tega pa je njegovo ženitev car odložil za dve leti. Brž ko ne pa je cela stvar raca, taka ki pije, mesto vode, črnilo. — Turški sultan si je sopet v strahu, kajti

neka zveza, ki se snuje na Balkanu, ne obeta mu nič prida. Ako se v resnici napravi enaka zveza balkanskih držav, izgubi Turčija, če ne več, vsaj Macedonijo. Na srečo sultanu pa ni taka zveza tako lahka, kajti ljudem, tam na Balkanu, majnka one edinosti, ki je je treba za tako zvezo. — Novi predsednik republike „združenih držav“ v severni Ameriki, Harrison je v ponedeljek, dne 4. marcija prevzel svojo službo.

Za poduk in kratek čas.

Kmet in mrtvi.

(Pravljica iz Slov. goric.)

Pri nekem kmetu so mlatičem priredili „domlatke“, na-nje pa je povabil kmet tudi druge delalce. V večer gostije je še šel po mirodvoru, a tamkaj po naključbi brenne v mrtvaško kost in zaničljivo reče: „O da bi vedela, kako veselo bo nocoj pri nas, gotovo bi prišla k nam v gosti“. Mlatiči in delalci so bili že vsi skupaj, samo gospodarja še ni bilo doma, ker je odšel v „gorice“ po vino. Med tem pride skozi vrata nepoznani človek ter se pri peči na klopico vsede. Vsi ga začudjeni pogledujejo. Nihče ga ne pozna.

Gospodar pride na to domu in reče: „Dragi mlatiči, ker ste mi lepo moje pridelke pospravili, moram vam tudi neko veselje prirediti; zatoraj le urno okoli mize“. Tudi onemu nepoznanemu človeku je ukazal za mizo. Sedaj pomolijo očenaš in jamejo zavživati božje dari. Tudi oni je nosil vedno polno žlico, a vsi osupnjeni opazijo, da se v „skledi“ pred njim celo nič jedilo ne zmanjšuje. Po jedi so se pošteno kratkočasili, tudi neznanec je uganjal svoje burke. Konečno pride ura dvanajst. V tem vstane nepoznanec, gre h kmetu in mu reče: „Lepa hvala za večerjo, ker sem pa jaz tebe ubogal, moraš tudi ti mene; povabim te, da ti odslužim; na večer pridi k meni v gosti, saj veš, kje si v kost na pokopališči brenil. Jaz sem duh onega človeka, zatoraj za gotovo pridi od 11—12. ure, zgodilo se ti ne bo ničesar, kajti jaz sem zveličan!“

Kmet je premišljeval drugo večer, bi-li šel ali ne. Vendar se je odločil, misleč, saj mi je zatrdil, da se mi nič ne zgodi.

Ura odbije 11. Naš kmetič že tudi koraka po mirodvoru. Na mestu se nahaja, kjer je bil v kost brenil, a kakó se začudi, ko najde na onem prostoru lepo hišo prekrasno razsvitljeno.

Gre notri. Pri mizi najde gospodarja, ki je iz debele molitvene knjige molil. Lepo pozdravi kmeta in reče: „Jaz grem na sprehod za nekoliko časa, ako pa kdo kaj prinese, reci, da me ni doma.“

Ko je duh odšel, že pride nekdo in s silno

močjo nekaj na zemljo vrže. Pride notri in vpraša po gospodarji. Kmetič: „Ni doma!“ Ves žalosten odide in si zopet naprti, kar je poprej odložil. Potem sta še prišla dva druga, ki sta tudi klaverno odšla.

Sedaj se vrne mrtvec in kmetiča vpraša, če je kdo takaj bil? Odgovori: Da, trije! Duh mu je pa potem razložil to-le: „Prvi mož mi že, odkar je umrl, nosi nazaj listje, katerega mi je čez mejo grabil, a sedaj ga ne rabim več. Drugi mi nosi zemljo, ker mi je mejnik predstavil; a tretji mojo ženo, katero je hotel zapeljati. Vsega ne rabim več v večnosti.“

Konečno je našega kmetiča dobro pogostil in rekel: „Vrni se zopet domú in varuj se celo življenje, da ne bodeš nijedne reči čez mejo grabil, ne mejnikov prestavljal, se ne oziral po tujih ženah; sicer bi se ti v večnosti jednako godilo. Kedar pa greš čez mirodvor, pazi ter nikdar več ne breni v nobeno mrtvaško kost, kajti znal bi se ogoljufati. Zatoraj z Bogom!“ Pri tem ni bilo več hiše, pa tudi ne duha.

Lep nauk, ali pa si ga je kmetič zapomnil? Upam, ali če si ga ni kmetič, želim pa zato, da si ga zapomnijo bralci, vsi in od besede do besede. A. V.

Smešnica 10. Na trgu kupi mati svojemu sinku par hrušek. K malu na to pa jima pride nasproti ubog deček. Upadlo lice kaže, da ne je velikrat hrušek. Deček se zasmili materi, zato reče svojemu sinu: „France, daj mu eno!“ France pogleda zdaj mater, zdaj dečka in ko vidi, da je materi resnica, skoči k dečku ter mu da eno, toda ne iz žepa, ampak — za uho.

Razne stvari.

(Požarna bramba.) Njih veličanstvo, svitli cesar je dal požarni brambi v Vržeji pri Ljutomeru 80, v Cerkovcah na Dravskem polji pa 50 gld. iz lastnega premoženja.

(Slov. šola.) Občina Sromlje pri Brežicah je prosila, kakor že veliko drugih za slov. šolo. Njena prošnja gre na ravnost do učnega ministerstva.

(Novo društvo.) V Mariboru se ustanavlja društvo za zidanje hiše kat. pomočnikov. Knez Hugon Windischgrätz, graščak v Konjicah, je prevzel predsedništvo tega društva in to je dobro znamenje za mlado društvo. Taka hiša je velika dobrota za delalce ter jih obvaruje zmot, kakor so one pri njih tako rade in v naših dneh že čisto v navadi.

(Knjižura) G. dr. Hoisel stanuje poleti na Slatini, po zimi pa v Celji, a nikjer nima veliko dela, zato ima dovolj časa, da prepíše iz drugih knjig nekaj stavkov ter jih izda potem za svoje „fino blago“ v posebni knjigi. Tako sedaj v knjigi „o zakonu“. Kdor pa to

knjigo prebere in naj se nam verjame, imeti mora za to močne živce, njemu postane jasno, da je „nemške sestre“, doli na Slatini, g. doktorju v resnici potreba, sicer pa bi ga „vilo in metalo“, kakor tiste menihe, o katerih se mu sanja v knjižurici.

(Dopolnilna volitev.) Kakor se sliši, odločili so se slovenski in konservativni volilci v Mariboru in menimo, da tudi drugod, za to, da se ne vdeležijo volitve drž. poslanca za mesta in trge.

(Dvoboj ali poboj?) Zadnji petek sta imela pri Celji nek E. Gyuito, posestnik Christinhofa in H. Poglayen, posestnik fužin v Mislinji, dvoboj ali bolje rečemo, poboj, kajti trikrat sta vstrelila drugi na drugega. Pri zadnjem strelu je Gyuito zadel Poglayena v trebuh in je bil le ta čez dve uri že tudi mrtev. Tak je pri gospôdi — pretep.

(Šulverein.) Mestni zastop v Celji je pristopil šulvereinu za Nemce in je predlagal v zboru to nihče drug, kakor Žalski rojak, torej veliki Nemec, ravnatelj Bobisut. V jezik pa se mož bojda pri tem ni vgriznil.

(Zapor.) V soboto, dne 2. marcija so v Slov. Bistrici zaprli Fr. Sorschagga, oštirja na železnični postaji in Fr. Rasworschegga, obč. pisarja v Slov. Bistrici. Našim bralcem sta oba že stara znanca. Nemškutarija pa zločinstvo sta si pač v rodu!

(Nezvestoba.) Izginila je iz Maribora dekla Jozefa B. Gosposka išče sedaj mlado deklino, njena gospodinja pa več reči, ki so ji izginile z deklo vred.

(Osepnice.) Ob Savi, torej na Kranjski meji, prikazujejo se osepnice in nekaj bolnikov je že tudi v Trbovljah.

(Dolga pot.) Nek učenjak je izračunal da ima 428 dni hoda, kdor hoče priti enkrat okoli zemlje. V tem pa še ne sme ni po noči spati, ni po dnevu za mizo sesti.

(Goljufija.) J. Sivka, doma iz Št. Jurija na juž. žel., zadnji čas poštni upravnik v Rottemannu, je naznanil pri c. kr. sodnji v Celji, da je ogoljufal drž. kaso za več sto goldinarjev. Se ve, da so ga déli v luknjo.

(Sejem.) V ponedeljek, dne 4. marcija je bil v Mariboru živinski sejem. Prignali so 713 goved, največ volov in bilo je tudi veliko kupcev, cena pa srednja.

(Duhovske spremembe.) Č. g. J. Mavčič, župnik pri sv. Tomaži tik Velike nedelje, je umrl dne 1. marcija, star 72 let. Č. g. Fr. Osterc, ondašnji kaplan, je postal provisor iste župnije.

Loterijne številke:

V Gradcu 2. marcija 1889: 80, 14, 19, 17, 26
Na Dunaju „ „ 85, 32, 58, 7, 37